

Arrest

nr. 190 922 van 25 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. DHAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2014 dienen de verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds 31.01.2011 in België zouden verblijven; hun voortreffelijke integratie tot uiting zou komen op verschillende vlakken; betrokkenen uitstekend geïntegreerd zouden zijn; zij sinds hun aankomst alhier grote vooruitgang zouden hebben geboekt wat betreft het Frans en er verschillende bewijzen omtrent de gevolgde cursussen Frans zouden worden toegevoegd; verzoeker tevens een inburgeringscursus zou hebben gevolgd in februari-maart 2013 om zijn integratie nog meer te verzekeren; verzoeker met gemak de Franse taal zou hanteren, wat hem zou hebben toegestaan om sociale relaties op te bouwen; verzoeker bovendien van oordeel zou zijn dat zijn kennis van het Frans hem zeker ten goede zal komen in zijn zoektocht naar een gepaste job; uit de toegevoegde stukken duidelijk zou blijken dat verzoeker actief op zoek zou gaan naar tewerkstelling en hij zich zou wensen te integreren op de Belgische arbeidsmarkt; betrokkenen erin geslaagd zouden zijn om vriendschappen op te bouwen in België; er verscheidene getuigenissen zouden worden toegevoegd van personen, die allen de voortreffelijke integratie van betrokkenen zouden bevestigen en zij het erover eens zouden zijn dat de familie R de Franse taal reeds goed onder de knie zou hebben, goed geïntegreerd zou zijn en geen moeilijkheden zou veroorzaken binnen de gemeenschap; betrokkenen hun uitstekende integratie bewezen zou zijn; zij zouden deelnemen aan het sociale en culturele leven; betrokkenen vele sociale contacten zouden hebben gelegd in hun leefgemeenschap en zij duurzame sociale banden in België zouden hebben; uit de sociale enquête niets anders zou kunnen worden afgeleid dan dat de familie zich uitstekend zou hebben aangepast aan de Belgische samenleving en goed geïntegreerd zou zijn en Meneer ter staving attestations, een verklaring dd. 25.02.2014, attestations de frequentations, een getuigenis van frequente leswoning dd. 16.01.2014, een CV, een attestation Mire dd. 15.01.2014, een invitation dd. 15.01.2013 voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone World Trade Center II Antwerpsesteenweg 59 B 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan, zij zonder enig probleem de lessen in het Frans zouden volgen, zoals zou blijken uit de attesten van regelmatige lesbijwoning, uitgevaardigd door het 'Institut Saint-Claire' te Verviers alsook uit de attesten van de leerkrachten van beide kinderen, zij gezien hun jonge leeftijd de Franse taal zeer snel onder de knie zouden hebben gekregen en zij aldus goed geïntegreerd zouden zijn, hun opleiding verre van zou zijn afgerond en een terugkeer naar Servië een onderbreking zou inhouden van het schooljaar van de kinderen en er ter staving certificats de frequentations scolaire, verklaringen, een document institut Saint-Claire, attestations, getuigenverklaringen, attestations de frequentations, inschrijvingsformulieren, schrijven Fédération Wallonie-Bruxelles worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds eind 2013 vindt deze scholing

trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde Kinderrechtenverdrag, meer specifiek artikel 3 IVRK, er dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13/07/2001).

Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van de kinderen in gevaar zouden zijn bij een terugkeer. Verder verduidelijken ze niet welke andere artikels van het Kinderrechtenverdrag er mogelijks zouden geschonden worden bij een terugkeer. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 31.01.2011, werd afgesloten op 26.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 29.05.2012, werd afgesloten op 01.03.2013 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. De duur van de procedures – namelijk minder dan negen maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan tien maanden voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen beweren dat zij van Servische nationaliteit en van Roma origine zouden zijn. Ze zouden zich verplicht hebben gezien om hun land van herkomst te verlaten omwille van de vervolging waar zij het slachtoffer van zouden zijn geworden aldaar. Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar de gezondheidsproblemen van Mevrouw en halen aan dat de behandeling van haar aanvraag tot medische regularisatie onredelijk lang zou hebben geduurd. Hierdoor zou de familie sinds haar aankomst in onzekerheid leven over hun lot. Ze beroepen zich op artikel 6 EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien werd betrokkenen hun aanvraag artikel 9ter op 24.09.2013 negatief afgesloten. Wat betreft het aangehaalde element dat er tegen deze beslissing een beroep bij de RVV hangend zou zijn, dient opgemerkt te worden dat dit een niet schorsend beroep betreft. Betrokkenen hebben er bovendien zelf voor gekozen om een aanvraag artikel 9ter in te dienen. Tevens hebben zij nooit legaal verblijf gekregen omwille van deze opgestarte procedure. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar voor de openbare orde zouden vormen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet; Schending van art. 3 EVRM; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.

1. De bestreden beslissing is incorrect en ondeugdelijk. De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393). Verzoekers haalde verzoeksters medische problematiek en het feit dat er nog steeds een procedure hangende is bij Uw Raad, betreffende de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag 9ter, aan als buitengewone omstandigheid in het kader van hun regularisatieaanvraag. Verwerende partij heeft echter nagelaten dit element als dusdanig te beoordelen en verwijst enkel naar het feit dat de Vreemdelingenwet een duidelijk onderscheid maakt tussen 2 verschillende procedures, m.n. aan de ene kant art. 9bis, op basis waarvan men ene verblijfsmachtiging kan vragen omwille van buitengewone omstandigheden en aan de andere kant art. 9ter, een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

Verzoekers stipten desbetreffende medische problemen, alsook de procedure hieromtrent evenwel aan om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk was om terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar desbetreffende aanvraag tot regularisatie te doen. Derhalve concludeert verwerende partij onterecht dat "de hier ingeroepen medische elementen buiten de context vallen van artikel 9bis en derhalve in dit verzoek geen verder gevolg kan gegeven worden aan deze medische argumenten". Verzoeker verwijst hierbij echter naar een arrest van Uw Raad nr. 42.699 d.d. 29.04.2010: (...). In tegenstelling tot wat de DVZ heeft gedaan in de bestreden beslissing, is verweerster gehouden om hieromtrent te motiveren. Medische elementen kunnen effectief worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zoals in casu. Een eenvoudige verwijzing naar de procedure conform art. 9ter is onvoldoende en onaanvaardbaar. Om deze reden dient de bestreden beslissing te worden nietig verklaard.

2. De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: (...). Verwerende partij zet niet uiteen waarom de medische problematiek van verzoekster geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. In casu is dit niet gebeurd. Verwerende partij stelt enkel dat aan de medische argumenten in desbetreffende procedure geen verder gevolg kan worden gegeven, zonder te verduidelijken waarom de medische problematiek van verzoekster en het feit dat daaromtrent nog steeds een beroep niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Enkel stellen dat hiervoor een procedure tot medische regularisatie voorhanden is en dat desbetreffende beroepsprocedure geen schorsende werking heeft, is manifest onvoldoende. De bestreden beslissing maakt bijgevolg een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In

casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. Gezien het voorgaande, nl. dat verwerende partij de medische problematiek klaarblijkelijk niet in overweging heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing, aangezien zij meende dat zij geen verder gevolg diende te geven aan de medische argumenten, is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig. Immers werd deze genomen zonder kennis van zaken, vermits niet alle feitelijke gegevens in acht werden genomen. Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en dient deze te worden vernietigd.

4. De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidbeginsel. Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende: (...).

Wat betreft het feit dat verzoekers schoolgaande, minderjarige kinderen hebben, stelt verwerende partij dat dit niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid, dat verzoekers "steeds geweten hebben dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was". Tevens merkt verweerster op dat, gezien het feit dat de scholing in illegaal verblijf plaatsvond, het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Deze stelling is manifest onaanvaardbaar en onredelijk!

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers steeds de correcte proceduremogelijkheden hebben gevolgd, teneinde hun verblijf in België te regulariseren.

Sinds hun aankomst in België in 2011 zitten zij zonder enige onderbreking in een procedure, zijnde een asielpcedure of een regularisatieprocedure, met het oog op het bekomen van verblijfspapieren. Ondertussen heeft verzoekende partij er, ongeacht de moeilijke situatie waarin zij zich bevindt, alles aan gedaan om hun kinderen naar school te laten gaan, zoals zij recht op onderwijs hebben, overeenkomstig art. 28 van het Kinderrechtenverdrag. Derhalve poneren dat verzoekers de belangen van hun kinderen hebben geschaad, is manifest onacceptabel!!

Verwerende partij heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoekers van Roma-origine zijn en dat hierdoor de toegang tot het onderwijs voor verzoekers' kinderen minstens bemoeilijkt wordt. Er dient te worden gewezen op het feit dat verzoekers deze problemen reeds hadden aangehaald bij hun asielpcedure in 2011 en dat verwerende partij hiervan redelijkerwijs op de hoogte is.

Overigens erkende het CGVS reeds in haar negatieve beslissing d.d. 28.07.2011 dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, ... (beslissing CGVS p. 3).

Tevens wensen verzoekers te wijzen op een rapport van Amnesty International "Serbie. Les expulsions se poursuivent, laissant des Roms sans domicile" d.d. 08.04.2011: "La majorité des Roms en Serbie sont victimes d'une discrimination généralisée, voire systématique." Amnesty International is in haar rapport "Halte aux expulsions forcées de Roms en Europe" ook zeer formeel omtrent de problematiek: "Les Roms sont souvent privés de l'égalité d'accès à un logement convenable, à l'éducation, à la santé, à l'eau et aux installations sanitaires. La discrimination pratiquée sur le marché du travail les empêche souvent de trouver des emplois qui leur permettraient de payer des loyers aux conditions du marché."

Ook het rapport van Dhr. Cédric Vallet - " Les Roms invisibles de Serbie" - in "Les Roms sans les clichés", d.d. 05.04.2014 stelt het volgende: "Mais depuis la crise en 2009, la plupart des programmes serbes pour les Roms ont été suspendus (...) les 50 millions d'euros distribuées par l'Europe à la Serbie entre 2007 et 2012? Selon Goran Basic, médiateur adjoint de la République serbe, ces fonds 'n'ont pas atteint directement les Roms."

Verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om rekening te houden met de persoonlijke en etnische achtergrond bij het nemen van de bestreden beslissing. Nochtans waren zij hiervan, minstens naar alle redelijkheid, op de hoogte. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met

redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom ze de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekers bespreken de verschillende motieven ook in hun middelen waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht en het is geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. In casu stelt de bestreden beslissing dit evenwel niet.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Zoals hoger reeds aangegeven, is de Raad dan enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst in op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt heeft toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*.

De verzoekers betogen dat zij in hun aanvraag medische problemen aanstipten, alsook de procedure hieromtrent om aan te tonen dat het voor hen onmogelijk was om terug te keren naar het land van herkomst, om aldaar desbetreffende aanvraag tot regularisatie te doen.

De Raad wijst erop dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De verzoekers lijken er van uit te gaan dat het louter "aanstippen" van een medische problematiek, en de duur van de procedure, in een aanvraag op grond van artikel 9bis volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. De Raad heeft verzoekers' beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, verworpen met arrest nr. 190 921 van 25 augustus 2017.

De Raad stelt vast dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar deze stelt: *"Betrokkenen verwijzen naar de gezondheidsproblemen van Mevrouw en halen aan dat de behandeling van haar aanvraag tot medische regularisatie onredelijk lang zou hebben geduurd. Hierdoor zou de familie sinds haar aankomst in onzekerheid leven over hun lot. Ze beroepen zich op artikel 6 EVRM. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien werd betrokkenen hun aanvraag artikel 9ter op 24.09.2013 negatief afgesloten. Wat betreft het aangehaalde element dat er tegen deze beslissing een beroep bij de RVV hangend zou zijn, dient opgemerkt te worden dat dit een niet schorsend beroep betreft. Betrokkenen hebben er bovendien zelf voor gekozen om een aanvraag artikel 9ter in te dienen. Tevens hebben zij nooit legaal verblijf gekregen omwille van deze opgestarte procedure. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."*

De verzoekers betogen dat de handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur. Zij voeren aan dat hun schoolgaande minderjarige kinderen een element van buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij stellen ook dat het manifest onacceptabel is dat verzoekers zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat het schoollopen van de minderjarige kinderen niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, aangezien niet met concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten is aangetoond, dat de scholing van de kinderen niet in het herkomstland kan worden verkregen. Voorts dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdermalen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar deze stelt: *"Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school zouden gaan, zij zonder enig probleem de lessen in het Frans zouden volgen, zoals zou blijken uit de attesten van regelmatige lesbijwoning, uitgevaardigd door het 'Institut Saint-Claire' te Verviers alsook uit de attesten van de leerkrachten van beide kinderen, zij gezien hun jonge leeftijd de Franse taal zeer snel onder de knie zouden hebben gekregen en zij aldus goed geïntegreerd zouden zijn, hun opleiding verre van zou zijn afgerond en een terugkeer naar Servië een onderbreking zou inhouden van het schooljaar van de kinderen en er ter staving certificats de frequentations scolaire, verklaringen, een document institut Saint-Claire, attestations, getuigenverklaringen, attestations de frequentations, inschrijvingsformulieren, schrijven Fédération Wallonie-Bruxelles worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een*

buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

De verzoekers voeren aan dat er geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en etnische achtergrond bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij zijn van mening dat omwille van hun Roma origine ze problemen zullen ondervinden in Servië. Zij verwijzen hiervoor naar een rapport van Amnesty International en een rapport van dhr. Cédric Vallet.

De verzoekers leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan verzoekers om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar deze stelt: "Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 31.01.2011, werd afgesloten op 26.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede procedure, ingediend op 29.05.2012, werd afgesloten op 01.03.2013 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. De duur van de procedures – namelijk minder dan negen maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan tien maanden voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen beweren dat zij van Servische nationaliteit en van Roma origine zouden zijn. Ze zouden zich verplicht hebben gezien om hun land van herkomst te verlaten omwille van de vervolging waar zij het slachtoffer van zouden zijn geworden aldaar. Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC